ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ଏକ ଶତ ଏକାନବେଁଟିଏ

ମନ୍ଦିରର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକତା: ଦିବ୍ୟ ଓ ମାନବୀୟ ସମ୍ପର୍କର ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଉନ୍ମୋଚନ

Jeff Pippenger
2024-03-22

ଦୁଇଟି ଲାଠି ଏକତ୍ର ଯୋଡ଼ାଯାଇ ଏକ ମନ୍ଦିର ହୋଇଯାଆନ୍ତି। ଛଅଚାଳିଶ ହେଉଛି ମନ୍ଦିରର ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ଓ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଭେଦ ରହିଛି। ଶେଷ ସମୟରେ 1798 ମସିହାରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥଳ ଓ ସେନାଦଳର ପଦଦଳନ ସମାପ୍ତ ହେବାବେଳେ, ସେହି ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷ ହିଁ ଦୁଇଟି ଲାଠିକୁ ଏକ ମନ୍ଦିରରେ ଯୋଡ଼ିଥାଏ। 723 BC ଠାରୁ 677 BC ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ମନ୍ଦିର ଭଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପଦଦଳିତ ହୋଇଥିଲା। 1798 ମସିହାରେ ସେହି ପଦଦଳନ ଶେଷ ହେଲା ଏବଂ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ସେଠାରେ ସେମାନେ ଏକ ଜାତି ହେବାକୁ, ଏକ ରାଜାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ରହିବାକୁ, ଏବଂ ଅନନ୍ତକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାପ କରିବା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଥିଲେ। ସେହିଠାରେ ଯୋଜନା ଏହିପରି ଥିଲା, କିନ୍ତୁ 1863 ମସିହାର ବିଦ୍ରୋହ ସେହି ଯୋଜନାକୁ 2001 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଛକୁ ଠେଲିଦେଲା।

ପୌଲ କଳିସିଆକୁ ଶରୀର ଭାବେ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ପୌଲ ଦେହକୁ ଶାରୀରିକ ସ୍ୱଭାବର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ପୌଲଙ୍କ ପାଇଁ "ଶାରୀରିକ ସ୍ୱଭାବ" ଏବଂ "ଦେହ" ପରସ୍ପର ବଦଳାଯୋଗ୍ୟ ପଦ ଅଟେ।

> କାରଣ ଯଦି ତୁମେ ଦେହାନୁସାରେ ବଞ୍ଚ, ତେବେ ମରିବ; କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଦେହର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମୃତ କର, ତେବେ ବଞ୍ଚିବ। ରୋମୀୟ 8:13।

ମାନବ ମନ୍ଦିରର ରଚନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରର ରଚନା ଉପରେ ଆଧାରିତ। ଦେହ, ଯାହା ମଣ୍ଡଳୀ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମନ୍ଦିରରେ ମାଂସ ସହ ସମତୁଲ୍ୟ। ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ୍ଦିରରେ ମନ ହେଉଛି ଶିର, ଏବଂ ଦେହ ହେଉଛି ମାଂସ।

> କାରଣ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଦେହର ଅଙ୍ଗ, ତାହାଙ୍କ ମାଂସରୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ଥିରୁ। ଏହି କାରଣରେ ଜଣେ ପୁରୁଷ ତାହାର ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ତାହାର ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହେବେ, ଏବଂ ସେ ଦୁଇଜଣେ ଏକ ମାଂସ ହେବେ। ଏହା ଏକ ମହା ରହସ୍ୟ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ କଳିସିଆ ବିଷୟରେ କହୁଛି। ଏଫିସୀୟ 5:30–32.

ଯେତେବେଳେ ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କର ଧ୍ୱନି ଦେବତାଙ୍କର ରହସ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ସୂଚିତ କଲା, ସେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଯେ ମନ୍ଦିର ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା, ସେହିଟି ଦେବତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର ମନ୍ଦିର ଦେବତାଙ୍କର ମନ୍ଦିରର ଛବିରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ପରସ୍ପର ବଦଳାଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରତୀକ। ମୂସା ପୃଥିବୀସ୍ଥ ତାବେରନାକଲ ଉତ୍ଥାପନ କରିବାବେଳେ ଯେ ଆଦର୍ଶକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଥିଲେ, ସେହି ଆଦର୍ଶ ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ସେ ଛଅଚାଳିଶ ଦିନ ପର୍ବତରେ ଥିଲେ। ସେହି ଆଦର୍ଶ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମନ୍ଦିରରୁ ନିଆଯାଇଥିଲା।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମନ୍ଦିର ଥିଲେ, ଦେହଧାରଣରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ମାନବ ମନ୍ଦିରର ଆଦର୍ଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, କାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଛବିରେ ସୃଷ୍ଟିତ ହୋଇଥିଲେ। ଏହି କାରଣରୁ, ମାନବ ମନ୍ଦିରର ଆଦର୍ଶକୁ ଛଅଚାଳିଶଟି କ୍ରୋମୋସୋମ ସହିତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।

ମନ୍ଦିରଗୁଡ଼ିକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ଏହିପରି, ଯେ ମନ୍ଦିରଟିକୁ ଯୋହନଙ୍କୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା, ସେଥିରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ଥିଲା, କୌଣସି ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ନଥିଲା। ପ୍ରଥମ ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ—କଳିସିଆ (ବଧୂ), ଜାତି, ଦେହ, ଯାହା ହେଉଛି ମାଂସ। ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ଦିବ୍ୟ ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ—ବର, ରାଜା, ମସ୍ତକ, ଯାହା ହେଉଛି ମନ। ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଯିହିଜେକଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସତତ୍ରିଶର ଦୁଇଟି ଲାଠି ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି। ଏହା ଯୋହନଙ୍କର ସେହି ମନ୍ଦିର ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଦୁଇଟି ପ୍ରକୋଷ୍ଠରୁ ଗଠିତ। ଏହା

ପୌଲଙ୍କ ର ସେହି ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିଭାଷାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାସୀ
ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା।

ଏକ ଶତ ଚାଳିଶି ଚାରି ହଜାରଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଦେବତ୍ୱକୁ ମାନବତା ସହ ସ୍ଥାୟୀଭାବେ ଏକତ୍ର କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ। ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି ସମୟରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ସେହି ଏକତ୍ୱକୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି। ଧାର୍ମିକ ତତ୍ତ୍ୱଭାଷାରେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ "ଧର୍ମୀକରଣ" ଓ "ପବିତ୍ରୀକରଣ" ଶବ୍ଦଦ୍ୱୟ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ। ଧର୍ମୀକରଣ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମର ପରିବର୍ତ୍ତୀ ଭାବେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ପବିତ୍ରୀକରଣ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମର ଆଦର୍ଶ ଭାବେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ। ଧର୍ମୀକରଣ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇଁ ଆମର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ପବିତ୍ରୀକରଣ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇଁ ଆମର ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହି ଉଭୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ। ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏପରିଭାବେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି ଯେପରି, ଅନନ୍ତ ଚୁକ୍ତିରେ ଗ୍ରହୀତ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଓ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଲେଖାଯାଉଛି।

"ମନ" ମନ୍ଦିରର ସେହି କୋଠରୀକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମୁଣ୍ଡ ବସିଥାଏ। ମନକୁ ଯାହାକୁ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତାହାର ବିପରୀତରେ ଶରୀର ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବ ଅଟେ। ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୁଏ; ଆମର ଅନୁଭୂତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ପ୍ରତିନିଧିତ ହୁଏ।

> "ଅନେକେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଅସନ୍ତୋଷର ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ନିଜ ମନକୁ ଯୀଶୁଠାରୁ ହଟାଇ, ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବରେ ନିଜ ସ୍ୱୟଂ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ସାନା ସାନା କଷ୍ଟକୁ ବଡ଼ କରି ଦେଖନ୍ତି, ଏବଂ ନିରୁତ୍ସାହଜନକ କଥା କହନ୍ତି। ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାପନା ବିଷୟରେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଅଭିଯୋଗ କରିବାର ମହାପାପରେ ଦୋଷୀ। କାରଣ, ଆମେ ଯାହା କିଛି ରଖିଛୁ ଏବଂ ଯାହା କିଛି ଅଛୁ, ସବୁ ପାଇଁ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟେ ଋଣୀ। ସେ ଆମକୁ ଏମିତି ଶକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା କି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ସେ ନିଜେ ଧାରଣ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିସମୂହ ସହ ସଦୃଶ; ଏବଂ ଆମେ ଏହି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହସହିତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଉଚିତ, ନିଜକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ଓ ଉଚ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କୁ ମହିମାନ୍ୱିତ କରିବା ପାଇଁ।"
>
> "ଆମେ ଆମର ମନକୁ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାରୁ ଚ୍ୟୁତ ହେବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସୁଖୀ ହୋଇପାରୁ ଏବଂ ସୁଖୀ ହେବା ଉଚିତ୍, ଏବଂ ଆତ୍ମସଂଯମର ଅଭ୍ୟାସ ଅର୍ଜନ କରିବା ଉଚିତ୍। ଚିନ୍ତାମନନ ସୁଦ୍ଧା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ଅଧୀନକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ବିବେକ ଓ ଧର୍ମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ। ଆମର କଳ୍ପନାଶକ୍ତି ଆମକୁ ଏହି ପାଇଁ ଦିଆଯାଇନଥିଲା ଯେ, କୌଣସି ସଂଯମ ଓ ଶାସନର ପ୍ରୟାସ ବିନା, ତାହାକୁ ଉଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଓ ନିଜ ଇଚ୍ଛାମତେ ଚାଲିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଉ। ଯଦି ଚିନ୍ତା ଭୁଲ ହୁଏ, ତେବେ ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ହେବ; ଏବଂ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ମିଶି ନୈତିକ ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରେ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଆସୁ ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଭାବେ ଆମର ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନାକୁ ସଂଯତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦୁଷ୍ଟ ଦୂତମାନଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଅଧୀନକୁ ଆସୁ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରୁ। ଯଦି ଆମେ ଆମର ପ୍ରଭାବଗ୍ରାହୀ ଅନୁଭୂତିମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରୁ ଏବଂ ଆମର ଚିନ୍ତାକୁ ସନ୍ଦେହ, ଅବିଶ୍ୱାସ ଓ କ୍ଷୋଭର ପଥରେ ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ ଦେଉ, ତେବେ ଆମେ ଦୁଃଖୀ ହେବୁ, ଏବଂ ଆମର ଜୀବନ ବିଫଳ ପ୍ରମାଣିତ ହେବ।" Review and Herald, April 21, 1885.

ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ମିଶି ନୈତିକ ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରେ। ଆମର ଚରିତ୍ର ଏକ ନିମ୍ନତର ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବରୁ ଗଠିତ; ମନ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବ, ଏବଂ ଯଦି ମନର ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଯାଏ, ତେବେ ଆମର ଭାବନାମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବ। ଏହାର କାରଣ ହେଲା, ଯେ ଆମର ମାନବତାକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ଏହି ଦୁଇଟି ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟରୁ ମନ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚତର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକାରୀ ସ୍ୱଭାବ। ଯେ "ଶକ୍ତି"ମାନଙ୍କୁ ଆମ ସତ୍ତାର ଏକ ଅଂଶ ଭାବେ ରଚିତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ "କିଛି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ," "ସେହିମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଯାହା" ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ଧାରଣ କରନ୍ତି," କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ସୃଷ୍ଟିତ ହୋଇଥିଲୁ, ଏବଂ ଆମେ ସେହି "ଶକ୍ତି"ମାନଙ୍କୁ "ବିକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଗଭୀର ଉଦ୍ୟମରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଉଚିତ।"

ଯେ ଶକ୍ତିମାନଗୁଡ଼ିକ ମାନବଙ୍କ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବ, ଅର୍ଥାତ୍ ମନର ଅଂଶ, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ବିଚାରଶକ୍ତି, ସ୍ମୃତି, ବିବେକ, ଏବଂ ବିଶେଷତଃ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି।

> "ଅନେକେ ପଚାରୁଛନ୍ତି, 'ମୁଁ କିପରି ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟେ ସମର୍ପଣ କରିବି?' ତୁମେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଛ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନୈତିକ ଶକ୍ତିରେ ଦୁର୍ବଳ, ସନ୍ଦେହର ଦାସତ୍ୱରେ ବନ୍ଧା, ଏବଂ ପାପମୟ ଜୀବନର ଅଭ୍ୟାସମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ। ତୁମର ପ୍ରତିଜ୍ଞାମାନ ଓ ସଙ୍କଳ୍ପମାନ ବାଲିର ରସ୍ସୀ ସଦୃଶ। ତୁମେ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ, ନିଜର ଆବେଗମାନଙ୍କୁ, ନିଜର ସ୍ନେହଭାବମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରୁ ନାହଁ। ତୁମର ଭଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞାମାନ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିବା ଅଙ୍ଗୀକାରମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ, ନିଜ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା ପ୍ରତି ତୁମର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୁର୍ବଳ କରେ, ଏବଂ ତୁମକୁ ଏପରି ଅନୁଭବ କରାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିରାଶ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ। ତୁମକୁ ଯାହା ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ, ତାହା ହେଉଛି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରକୃତ ବଳ। ଏହା ମନୁଷ୍ୟ-ସ୍ୱଭାବରେ ଶାସନକାରୀ ଶକ୍ତି, ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଶକ୍ତି, ଅଥବା ଚୟନର ଶକ୍ତି। ସବୁକିଛି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଚୟନ କରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି; ଏହାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସେମାନଙ୍କର କାମ। ତୁମେ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ନାହଁ, ତୁମେ ନିଜେ ନିଜର ସ୍ନେହଭାବକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଇପାରିବ ନାହଁ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ଚୟନ କରିପାରିବ। ତୁମେ ତୁମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ତାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିପାରିବ; ତାପରେ ସେ ନିଜର ସଦିଚ୍ଛାନୁସାରେ ଇଚ୍ଛା କରିବା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ। ଏପରିଭାବେ ତୁମର ସମଗ୍ର ସ୍ୱଭାବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନକୁ ଆଣାଯିବ; ତୁମର ସ୍ନେହଭାବମାନ ତାଙ୍କ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହେବ, ତୁମର ଚିନ୍ତାଧାରା ତାଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହେବ।"

> "ଭଲତା ଓ ପବିତ୍ରତା ପ୍ରତି ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଯାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଠିକ୍ ଅଟେ; କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆପଣ ଏଠିରେ ଥମିଯାଆନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ କିଛିମାତ୍ର ଉପକାର କରିବ ନାହିଁ। ଅନେକେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ହେବାକୁ ଆଶା କରିବା ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ହାରାଇଯିବେ। ସେମାନେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିବାର ସ୍ଥାନକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ଏବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ହେବାକୁ ବାଛୁନ୍ତି ନାହିଁ।"

> "ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ତୁମ ଜୀବନରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣାଯାଇପାରେ। ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନତ୍ୱ ଓ ଶକ୍ତିରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଯେ ଶକ୍ତି, ସେହି ଶକ୍ତି ସହିତ ନିଜକୁ ଏକତ୍ର କରୁଛ। ତୁମକୁ ଅଡିଗ ରଖିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଉପରୁ ଶକ୍ତି ପାଇବ; ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବେ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନୂତନ ଜୀବନ—ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱାସର ଜୀବନ—ଯାପନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବ।" Steps to Christ, 47, 48.

ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବରେ "ଶାସନକାରୀ ଶକ୍ତି," ଏବଂ ଏହି ଶାସକ ମାନବ ମନ୍ଦିରର ସେହି ଅନ୍ତଃକକ୍ଷରେ ବସିଥାଏ ଯାହା "ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନତ୍ୱ ଓ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଥିବା ଶକ୍ତି ସହିତ" ସଂଯୁକ୍ତ। ମାନବ ମନ୍ଦିରରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ଏକତା ଘଟେ, ସେହି ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଛି, ଏବଂ ସେହି ଦୁର୍ଗ କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିଷ୍ଠିତ, କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା।

> "ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗର ଅଧିକାର ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମାନବ ପ୍ରତିନିଧି ତାଙ୍କ ସହ ଏକ ହୋଇଯାଏ। ଏବଂ ଯେଜଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ଏକ, ନିଜ ଏକତାକୁ ରକ୍ଷା କରୁଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସିଂହାସନାସୀନ କରିଥାଏ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରେ, ସେ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କର ଫାନ୍ଦମାନଙ୍କୁଠାରୁ ନିରାପଦ ରହେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ, ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହଗୁଣମାନଙ୍କୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ସଂଗ୍ରହ କରେ, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଜିତି ଆଣିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶକ୍ତି, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମତା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରେ। ଉଦ୍ଧାରକଙ୍କ ସହ ସହକାରିତା ଦ୍ୱାରା ସେ ସେହି ଉପକରଣ ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ତାହାପରେ ଯେତେବେଳେ ଶୟତାନ ଆସି ଆତ୍ମାର ଅଧିକାର ନେବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରେ, ସେ ଦେଖେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କୁ ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ ସବଳ ପୁରୁଷଠାରୁ ଅଧିକ ସବଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି।" Review and Herald, December 12, 1899.

ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ ହେଉଛି ମାନବର ହୃଦୟ ଓ ମନ। ନୂତନ ନିୟମର ପ୍ରତିଜ୍ଞା। ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ତିନୋଟି ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ତାଙ୍କୁ ବାସ କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଭୂମିର ପ୍ରତିଜ୍ଞା। ଦିଆଯାଇଛି, ଯେପରି ଏଦେନ ଉଦ୍ୟାନ ଆଦମ ଓ ହବାଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ପୁନର୍ବାର ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ତାଙ୍କର ନିୟମ ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ

କରୁଥିଲା, ଯାହା ପୁନର୍ବାର ଆତ୍ମ ିକ ଇସ୍ର ାଏଲ ପାଇଁ ଆତ୍ମ ିକ ଗୌରବମୟ ଦେଶକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ତିନୋଟି ସବୁ, ପଙ୍କ୍ତ ି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତ ି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂତନ କରାଯାଇଥିବା ପୃଥିବୀର ପ୍ର ତିଜ୍ଞ ାକୁ ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଦେଇଥାଏ, ଯେମାନେ ସେ ଯେପରି ବିଜୟୀ ହେଲେ ସେପରି ବିଜୟୀ ହୁଅନ୍ତ ି।

ଆଦମ ଓ ହବା ପାପ କଲାବେଳେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଏଦେନ ଉଦ୍ୟାନରୁ "ସାତଥର" ପାଇଁ "ଛିଟିଯାଇ" ବାହାର କରାଗଲା; ଏବଂ ସାତ ସହସ୍ରାବ୍ଦ ପରେ ପୃଥିବୀ ନବୀକୃତ ହୁଏ ଓ ଏଦେନ ଉଦ୍ୟାନ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହୁଏ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କର "ସାତଥର" ପାଇଁ ଛିଟିଯିବା, ଆଦମ ଓ ହବାଙ୍କର ଛିଟିଯିବା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲା। ଚୁକ୍ତିବଚନ ବାସ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଦେଶର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଥିଲା ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ଏଦେନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା। ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାବଳର ଦଳିତ ହେବା, ଆଦମର ପାପ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ମାନବ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ପାପର କ୍ରମାଗତ ତୀବ୍ରତାବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଚୁକ୍ତିର ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେଲା ଯେ, ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟମାନେ ଏକ ନୂତନ ଦେହ ଓ ଏକ ନୂତନ ମନ ପାଇବେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନ। ଦେହ ହେଉଛି ମାଂସ, ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କରେ ଏହା ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀ। ମନ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବ; ଏହାକୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ "ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଛନ୍ତି। ପୌଲ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସୁସମାଚାରର ଆବଶ୍ୟକ ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଧର୍ମୀ ଠହରାଯାଉ, ସେହି କ୍ଷଣରେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନ ପାଉ। ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ନୂତନ ଓ ମହିମାନ୍ୱିତ ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନାହୁଁ।

> ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏକ ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ଜଣାଉଛି; ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିଦ୍ରାଗତ ହେବୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବୁ; ଏକ କ୍ଷଣରେ, ଚକ୍ଷୁର ପଲକପାତରେ, ଶେଷ ତୂରୀଧ୍ୱନି ସମୟରେ; କାରଣ ତୂରୀ ବାଜିବ, ଏବଂ ମୃତମାନେ ଅବିନାଶୀ ରୂପରେ ଉତ୍ଥିତ ହେବେ, ଏବଂ ଆମେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବୁ। କାରଣ ଏହି ବିନାଶଶୀଳକୁ ଅବିନାଶଶୀଳତା ପରିଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏବଂ ଏହି ମରଣଶୀଳକୁ ଅମରତା ପରିଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ। ସେହିପରି, ଯେତେବେଳେ ଏହି ବିନାଶଶୀଳ ଅବିନାଶଶୀଳତା ପରିଧାନ କରିବ, ଏବଂ ଏହି ମରଣଶୀଳ ଅମରତା ପରିଧାନ କରିବ, ସେତେବେଳେ ଲିଖିତ ଏହି ବାକ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେବ, "ମୃତ୍ୟୁ ବିଜୟରେ ଗ୍ରାସିତ ହୋଇଗଲା।" "ହେ ମୃତ୍ୟୁ, ତୋର ଦଂଶନ କେଉଁଠି? ହେ କବର, ତୋର ବିଜୟ କେଉଁଠି?" ମୃତ୍ୟୁର ଦଂଶନ ହେଉଛି ପାପ; ଏବଂ ପାପର ଶକ୍ତି ହେଉଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା। 1 କରିନ୍ଥୀୟ 15:51–56।

ଏକ ଶିକ୍ଷାମତ—ଯାହା ବିଷୟରେ ଯୋହନ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଭ୍ରାନ୍ତିକର ଶିକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରେ—ଏହା ଯୁକ୍ତି କରେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କେବେମଧ୍ୟ ଏପରି ଶରୀର ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ, ଯାହା ଆଦମଙ୍କର ପାପରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମାନବ ପରିବାର ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ଆସୁଥିବା ପାପର ପରିଣାମମାନଙ୍କ ଅଧୀନ ଥିଲା।

> ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଆତ୍ମା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରେ ନାହିଁ, ସେହି ଆତ୍ମା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନୁହେଁ; ଏବଂ ଏହାହିଁ ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀର ଆତ୍ମା, ଯାହା ବିଷୟରେ ତୁମେ ଶୁଣିଥିଲା ଯେ ସେ ଆସିବ; ଏବଂ ସେହିଟି ଏବେହିଁ ଜଗତରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି। ୧ ଯୋହନ ୪:୩।

ବାବିଲୋନର (ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀର) ସେହି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ, ଯେଉଁଥିରେ "ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଗର୍ଭାଧାନ" ବିଷୟକ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ, ଏହି ଦାବି କରେ ଯେ ମରିୟମଙ୍କୁ ପାପପତନ ପୂର୍ବରୁ ଆଦମ ଓ ହବା ଯେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇଥିଲେ ସେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦିବ୍ୟତ୍ୱର (ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା) ଏକ ଗର୍ଭାଧାନ ଉପରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନବତା (ମରିୟମ) ସହିତ, ଆଧାରିତ ହୋଇଥାଏ। "ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଗର୍ଭାଧାନ" ବିଷୟକ ଏହି ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମରିୟମଙ୍କ ଗର୍ଭରେ ଯୀଶୁ କେବେ ଗର୍ଭଧାରିତ ହେଲେ ତାହାକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁନାହିଁ, ବରଂ ମରିୟମ କିପରି ଆଦମ ଓ ହବାଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଗର୍ଭଧାରିତ ହେଲେ ତାହାକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ। ଏହା କହିବା ଯେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ଆସିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ଉପରେ ଯେ ଦେହ ଧାରଣ କଲେ, ତାହା ପାପହୀନ ଦେହ ଥିଲା, ଯାହାରେ ବଂଶାନୁକ୍ରମିକ ପ୍ରଭାବ ଥିଲା ନାହିଁ—ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀର ଏକ ଶିକ୍ଷା।

କାରଣ ବହୁତ ଠକକାରୀ ଜଗତରେ ପ୍ର ବେଶ କରିଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ଏହା ସ୍ୱ ୀକାର କରନ୍ତି ନାହାନ୍ତି ଯେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେହରେ ଆସିଛନ୍ତି। ସେହି ବ୍ୟ କ୍ତି ଠକକାରୀ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିରୋଧୀ ଅଟେ। ୨ ଯୋହନ ୧:୭।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେଲେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରେରଣା ସାବଧାନତାର ସହ ଏହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ସେ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଏକ ଗୌରବମୟ ଦେହ ଥିଲା। ତାଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ଧର୍ମୀମାନଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲା, ଏବଂ ସେଠାରେ ଆମେ ନୂତନ ଦେହର ନିୟମ-ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥାଉ।

"ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ସିଂହାସନକୁ ଆରୋହଣ କରିବାର ସମୟ ଆସିଥିଲା। ଏକ ଦିବ୍ୟ ବିଜୟୀ ଭାବେ ସେ ବିଜୟର ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ସହ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣମାନଙ୍କୁ ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ଥିଲେ। ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ପୂର୍ବରୁ ସେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, 'ତୁମେ ମୋତେ କରିବାକୁ ଦେଇଥିବା କାମକୁ ମୁଁ ସମାପ୍ତ କରିଅଛି।' John 17:4. ତାଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ପରେ ସେ କିଛି ସମୟ ପୃଥିବୀରେ ରହିଥିଲେ, ଯେପରି ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ଓ ମହିମାନ୍ୱିତ ଦେହରେ ତାଙ୍କ ସହ ପରିଚିତ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଏବେ ବିଦାୟ ନେବା ପାଇଁ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ। ସେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଜୀବନ୍ତ ତାରକକର୍ତ୍ତା। ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ସମାଧି ସହ ଯୋଡ଼ି ଦେଖିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଲା ନାହିଁ। ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କୁ ମହିମାନ୍ୱିତ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିପାରୁଥିଲେ।" The Desire of Ages, 829.

ବାସ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଭୂମିର ଚୁକ୍ତିଜନିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଏଦେନ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେବାବେଳେ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଆଦମଙ୍କର ମାନବଜାତିର "ସାତ କାଳ" (ସାତ ହଜାର ବର୍ଷ) ଛିଡରାଇଯିବାର ସମାପ୍ତି ଘଟିବା ସମୟରେ, ନୂତନ କରାଯାଇଥିବା ପୃଥିବୀରେ ପୂରଣ ହୁଏ। ଏକ ନୂତନ ଓ ମହିମାମୟ ଦେହର ଚୁକ୍ତିଜନିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ, ନୟନପଟଳର ମିଷିକିରେ, ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ।

"ବେଥଲେହେମର କାହାଣୀ ଏକ ଅକ୍ଷୟ ବିଷୟ। ତାହାର ମଧ୍ୟରେ 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଦ୍ଧିର ଧନର ଗଭୀରତା' ଗୁପ୍ତ ଅଛି।" Romans 11:33. "ସ୍ୱର୍ଗର ସିଂହାସନକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୋଆଳଘରର ଖୁରଲିକୁ, ଏବଂ ଉପାସନାରତ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୋଆଳଘରର ପଶୁମାନଙ୍କ ସହବାସକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରେ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ବଳିଦାନକୁ ଦେଖି ଆମେ ଚମତ୍କୃତ ହେଉ। ମାନବୀୟ ଗର୍ବ ଓ ଆତ୍ମନିର୍ଭରତା ତାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଭର୍ତ୍ସିତ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଏ। ତଥାପି ଏହା ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନମ୍ରତାର କେବଳ ଆରମ୍ଭମାତ୍ର ଥିଲା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ଆଦମ ଏଦେନରେ ନିଜ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତାରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରାୟଃ ଅନନ୍ତ ଅବମାନନା ହୋଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ମାନବତାକୁ ସେତେବେଳେ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଯେତେବେଳେ ମାନବଜାତି ଚାରିହଜାର ବର୍ଷର ପାପଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ବଳ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା। ଆଦମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ପରି ସେ ମଧ୍ୟ ବଂଶାନୁକ୍ରମର ମହାନ ନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଏହି ଫଳାଫଳଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କର ପୃଥିବୀସ୍ଥ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି। ସେ ଏପରି ବଂଶାନୁକ୍ରମ ସହିତ ଆସିଥିଲେ, ଯେଣ୍ଟାମେ ଆମର ଶୋକ ଓ ପରୀକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ଭାଗ କରିବେ, ଏବଂ ଆମକୁ ଏକ ପାପହୀନ ଜୀବନର ଉଦାହରଣ ଦେବେ।" The Desire of Ages, 48.

ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ମଣିଷ ସୁସମାଚାରର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରେ, ସେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏକ ନୂତନ ମନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନ, ଗ୍ରହଣ କରେ; କିନ୍ତୁ ଦେହ, କିମ୍ବା ପୌଲ ଯାହାକୁ "ଶରୀରୀକ ସ୍ୱଭାବ" ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ। ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବ, ଯାହା ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମୟରେ ବିଲୋପ ପାଉନାହିଁ। ସେହି ଭାବନାମାନ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ନୈତିକ ଚରିତ୍ରର ଏକ ଅଂଶ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହେ। ସେହି ଭାବନାମାନ ଭାବୋଦ୍ଦୀପକ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ହର୍ମୋନୀୟ ପ୍ରଣାଳୀ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ। ସେମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯାହା ସ୍ନାୟୁ ପ୍ରଣାଳୀ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ମଣିଷର ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବର ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ, ଯାହାକୁ ଭାବନାରୂପେ ଗଣାଯାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦୁଇଟି ମୌଳିକ ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଏ। ଏକ ପ୍ରକାର ଭାବନା ହେଉଛି ସେହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ, ଯାହାକି ଆମେ ଆମ ପୂର୍ବଜମାନଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରସ୍ୱରୂପ ପାଇଛୁ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଭାବନାମାନ ହେଉଛି ଅର୍ଜିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ, ଯାହାକି ଆମେ ନିଜ ନିଜ ପସନ୍ଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକଶିତ କରିଛୁ।

କିଛି ବଂଶାନୁଗତ ପ୍ର ବୃତ୍ତି ସରଳଭାବେ ମାନବ-ସ୍ୱ ଭାବର ଗଠନର ଏକ ଅଂଶ, ଏବଂ କିଛି ପ୍ର କାରର ବଂଶାନୁଗତ ପ୍ର ବୃତ୍ତି ଅଶୁଭ କରିବା ପ୍ର ତି ଉନ୍ମୁଖ ଥାଏ। ସଂସ୍କ ାରିତ ଭାବନାମାନଙ୍କ ର ପ୍ର କାରଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯାହାକି ଆମେ ନିଜ ଚୟନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱ ାରା ସ୍ଥ ାପନ କରୁ, ଏବଂ ବଂଶାନୁଗତ ପ୍ର ବୃତ୍ତି ମାନେ "ବଂଶାନୁକ୍ର ମର ମହାନ ନିୟମ" ଦ୍ୱ ାରା ସଞ୍ଚ ାରିତ ହୁଅନ୍ତି।

ଯୀଶୁ "ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷର ପାପଦ୍ୱାରା ମାନବଜାତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଥିବା ବେଳେ ମାନବତାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଆଦମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନଙ୍କ ଭଳି ସେ ବଂଶାନୁକ୍ରମର ମହାନ ନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଏହି ଫଳାଫଳ କ'ଣ ଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ପୂର୍ବଜମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ। ସେ ଏପରି ବଂଶାନୁକ୍ରମ ନେଇ ଆସିଲେ ଯେ, ଆମର ଦୁଃଖ ଓ ପରୀକ୍ଷାମାନଙ୍କର ଭାଗୀ ହେବେ, ଏବଂ ଆମକୁ ପାପହୀନ ଜୀବନର ଆଦର୍ଶ ଦେବେ।" ବଂଶାନୁକ୍ରମର ମହାନ ନିୟମର ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳ ସହିତ, ଯୀଶୁ ସଦା ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଅଧୀନରେ ରଖିଥିଲେ, ଏବଂ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପାପମୟ ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ।

ଯଦି ଯୀଶୁ ଆଦମ ଓ ହବା ପାପ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ମାନବ ଦେହରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲେ, ସେପରି ଏକ ମାନବ ଦେହକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷର ଅବକ୍ଷୟରେ ମାନବଜାତିରେ ଘଟିଥିବା ଦୁର୍ବଳତାର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେ ଏହାର ଏକ ଆଦର୍ଶ ପ୍ରଦାନ କରିନଥାନ୍ତେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ କିପରି ବିଜୟୀ ହୋଇପାରେ।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

> "ଅନେକେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ଶୟତାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘଟୁଥିବା ଏହି ସଂଘର୍ଷକୁ ନିଜ ଜୀବନ ସହ କୌଣସି ବିଶେଷ ସମ୍ପର୍କ ନଥିବା ବୋଲି ଦେଖନ୍ତି; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ଆକର୍ଷଣ ଅତ୍ୟଳ୍ପ। କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାନବହୃଦୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ବିବାଦ ପୁନରାବୃତ ହୁଏ। କେହି ଯେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟତାର ଶିବିର ଛାଡ଼ି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବାରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ସେତେବେଳେ ଶୟତାନଙ୍କ ଆକ୍ରମଣ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇବା ବିନା ସେ କେବେହେଲେ ରହେ ନାହିଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ପ୍ରଲୋଭନଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଯାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରତିହତ କରିବାକୁ ଏତେ କଠିନ ପାଉଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆମ ପେକ୍ଷା ଏତେ ଅଧିକ ମାପରେ ଆରୋପିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେକି ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଆମର ଚରିତ୍ରଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ। ସମଗ୍ର ଜଗତର ପାପର ଭୟଙ୍କର ଭାର ନିଜ ଉପରେ ବହନ କରି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଭୋଗଲାଲସା ବିଷୟରେ, ଜଗତପ୍ରେମ ବିଷୟରେ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଦର୍ଶନଲାଲସା ବିଷୟରେ—ଯାହା ଧୃଷ୍ଟ ଦୁସ୍ସାହସକୁ ଉଦ୍ଭବ କରେ—ପରୀକ୍ଷାରେ ଅଟଳ ରହିଥିଲେ। ଏହିଯେ ସେହି ପ୍ରଲୋଭନ, ଯାହା ଆଦମ ଓ ହବାଙ୍କୁ ପରାଜିତ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ଏତେ ସହଜରେ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ପରାଜିତ କରେ।"
>
> "ଶୟତାନ ଆଦମଙ୍କର ପାପକୁ ପ୍ରମାଣରୂପେ ଦେଖାଇ କହିଥିଲା ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନ୍ୟାୟ, ଏବଂ ତାହା ପାଳନ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ଆମର ମାନବତାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆଦମଙ୍କର ବିଫଳତାର ମୋଚନ କରିବାକୁ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆଦମ ପରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଆକ୍ରମଣରେ ପଡ଼ିଲେ, ସେତେବେଳେ ପାପର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା ନାହିଁ। ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ଶକ୍ତିରେ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ, ମନ ଓ ଶରୀରର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଧାରଣ କରି। ସେ ଏଦେନର ମହିମାମୟ ଗୌରବରେ ବେଷ୍ଟିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସତ୍ତାମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରତିଦିନ ସଙ୍ଗତିରେ ରହୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଶୟତାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ମୁଖ ସଂଘର୍ଷ କରିବା ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେତେବେଳେ ପରିସ୍ଥିତି ଏପରି ନ ଥିଲା। ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ମାନବଜାତି ଦେହିକ ଶକ୍ତି, ମାନସିକ କ୍ଷମତା, ଏବଂ ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟରେ କ୍ରମେ ଅବନତ ହୋଇଆସୁଥିଲା; ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପତିତ ମାନବତାର ଦୁର୍ବଳତାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଉପରେ ଧାରଣ କଲେ। କେବଳ ଏହି ପରି ସେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଅବନତିର ସବୁଠାରୁ ନିମ୍ନ ଗଭୀରତାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିଲେ।"
>
> "ଅନେକେ ଦାବି କରନ୍ତି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା। ତେବେ ସେ ଆଦମଙ୍କ ର ସ୍ଥ ାନରେ ସ୍ଥ ାପିତ ହୋଇପାରୁନଥାନ୍ତ ।; ଆଦମ ଯେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ସେହି ବିଜୟ ସେ ଲାଭ କରିପାରୁନଥାନ୍ତ ।। ଯଦି କୌଣସି ଅର୍ଥରେ ଆମର ସଂଘର୍ଷ ଖ୍ର 1ଷ୍ଟ ଙ୍କ ସଂଘର୍ଷଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟ କର ହୁଏ, ତେବେ ସେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରୁନଥାନ୍ତ ।। କିନ୍ତୁ ଆମ ତାରକ ମାନବଜାତିକୁ, ତାହାର

ସମସ୍ତ   ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ, ଗ୍ର ହଣ କଲେ। ସେ ପରୀକ୍ଷ ।ରେ ପରାଜିତ ହେବାର ସମ୍ଭ ।ବନାସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ର ସ୍ୱ ଭାବକୁ ଗ୍ର ହଣ କଲେ। ସେ ଯାହା ସହିନଥିଲେ, ଆମ ପାଇଁ ସହିବାକୁ ସେପରି କିଛି ନାହିଁ।"

"ଏଦେନର ପବିତ୍ର ଯୁଗଳଙ୍କ ପରି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ ପ୍ରଥମ ମହା ପରୀକ୍ଷାର ଭୂମି ଥିଲା ଭୋକଲାଲସା। ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପତନର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ସେହିଠାରୁ ଆମର ମୋଚନକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଯେପରି ଭୋକଲାଲସାର ତୃପ୍ତିଦ୍ୱାରା ଆଦମ ପତିତ ହେଲେ, ସେପରି ଭୋକଲାଲସାର ପ୍ରତିଷେଧଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିଜୟୀ ହେବାକୁ ଥିଲା। 'ଏବଂ ଚାଳିଶ ଦିନ ଓ ଚାଳିଶ ରାତ୍ରି ଉପବାସ କରିସାରି ସେ ପରେ ଭୁଖା ହେଲେ। ତାହାପରେ ପରୀକ୍ଷକ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି କହିଲା, ଯଦି ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ହଅ, ତେବେ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ, ଯେଣୁ ଏହି ପାଥରଗୁଡ଼ିକ ରୁଟି ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ। କିନ୍ତୁ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, ଲେଖାଯାଇଛି, ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ରୁଟିଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟଦ୍ୱାରା।'"

"ଆଦମଙ୍କ ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସ୍ୱଇଚ୍ଛାଭୋଗ ଭୋକାକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଆବେଗମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ଏପରି ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲା ଯେ, ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଅସୀମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିଗତ କରିଥିଲେ। ଏହିପରି ଭାବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅବନତ ଓ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ, ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜୟଲାଭ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା। ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ପରୀକ୍ଷା ସହି ଜୟଲାଭ କରିଥିଲେ। ଆମ ପାଇଁ ସେ ଏମିତି ଆତ୍ମସଂଯମ ପ୍ରଦର୍ଶନ କଲେ, ଯାହା ଭୋକ କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁଠାରୁ ମଧ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ ଥିଲା। ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଥମ ବିଜୟରେ ସେହି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗମାନେ ମଧ ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମର ସମସ୍ତ ସଂଘର୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କରେ।" The Desire of Ages, 117.